

Llum, càmeres, acció!

Les enquestes apunten l'entrada d'UPyD a les Corts a partir dels pròxims comicis valencians, que previsiblement seran el 24 de maig del 2015. Algunes –no poques– fins i tot pronostiquen que la clau de la Generalitat caurà a les seues mans; és a dir, que escolliran el color del pròxim Consell. Rere l'escenari idíl·lic s'amaga un partit dividit i imprevisible. Una pel·lícula d'intriga de la bona.

El principal acte electoral que UPyD va celebrar a València durant la campanya estatal del 2011 va tenir com a escenari un famós cinema de la ciutat. Es tractava del lloc més idoni, sens dubte, perquè el cap de llista en aquella circumscripció era l'actor Toni Cantó i perquè al partit, amb només quatre anys de vida, les coses li anaven de pel·lícula. De fet, en entrar-hi Rosa Díez, alguns van pensar que el recinte s'ensorraria: joves i grans, progressistes i liberals, animalistes i tauròfils, hi veuen un mite en vida. Ni Audrey Hepburn ni Rita Hayworth no haurien despertat tant d'entusiasme.

L'apassionament amb Rosa Díez resulta visceral, totèmic, però en realitat articula el mateix discurs que els militants als seus pobles i ciutats, ha perdut la capacitat de sorprendre l'auditori amb un missatge impactant. Qualsevol d'ells sap recitar el catecisme d'UPyD sense oblidar cap dels principis que el guien: regeneració democràtica, gestió transparent, retornar-li al ciutadà el seu protagonisme en la política, creure novament en la democràcia, les persones per davant dels territoris, contra el clientelisme, aire fresc, sentit comú, coherència, alternativa, un sistema educatiu i no 17, les llengües són per a comunicar-nos i no per a dividir-nos, igualtat de drets i d'oportunitats, vot útil, trepitgem el carrer, PP i PSOE són partits conservadors que volen que res no canvie, tenim un sol programa i un sol nom a tot Espanya...

Cada nit, poc abans d'anar a dormir, Alberto Fabra repassa agenollat i en veu baixa la doctrina unionista. Ha interioritzat que l'única manera que tindrà de continuar com a president de la Generalitat Valenciana més enllà del 2015 és amb el suport d'UPyD, una força ara com ara extraparlamentària però que tothom assegura que a partir de llavors serà present a les Corts, amb un grup petit però possiblement decisiu. Per això, cada vegada que llegeix una enquesta, Fabra s'afanya a sumar els escons del PP i els d'UPyD. Les ocasions en què el resultat arriba a 50, el cap del Consell ho agraeix resant novament l'ideari inspirat pel filòsof Fernando Savater.

350 quilòmetres cap a l'oest, al Congrés dels Diputats, Ximo Puig coneix la part positiva del desterrament a què va condemnar-lo Jorge Alarte, el seu predecessor a la secretaria general del PSPV-PSOE. Després de tres legislatures consecutives assegut a les Corts valencianes, ara que és el líder de l'oposició, resulta que Puig no pot parlar cara a cara amb el president de la Generalitat. Per contra, els viatges a Madrid li permeten de conversar assiduament amb Rosa Díez, la portaveu d'UPyD a la cambra baixa, cada dia més convençuda que el País Valencià ha d'encetar una nova etapa. Joan Ignasi Pla, ex-secretari general del PSPV molt procliu a Puig, fou el baró territorial més important que l'any 2000 va atraure Díez en la seua cursa cap a la secretaria general del PSOE. En la votació definiti-

va, tant José Luis Rodríguez Zapatero com José Bono van superar els 400 vots dels delegats, mentre que l'aleshores eurodiputada n'obtenia únicament 65.

Al Congrés també hi ha Toni Cantó, l'únic dels cinc diputats d'UPyD que no va ser escollit per la circumscripció de Madrid. En efecte, van elegir-lo valencians, però ell, com la resta de representants de la formació magenta, insisteix a dir que és un "diputat nacional" que defensa els interessos de "tots els ciutadans espanyols" i no els dels valencians en especial. De fet, va demanar l'alta del partit a Madrid i va ser més endavant, en rumiar la possibilitat de presentar-se a les primàries, que va decidir de militar a València.

Aquest no és el primer contacte amb la política de Cantó, que ja va militar activament en Vecinos por Torrelodones, un grup independent sorgit a la població madrilenya on resideix i que actualment n'ostenta l'alcaldia. Amb prou feines si visita València una volta al mes, però en aquestes escapades acostuma a assistir a actes organitzats pel partit o a qualsevol esdeveniment popular en què la seua presència ajude a consolidar la imatge de la formació.

Malgrat que les visites de Cantó són esporàdiques, el seu assistent de premsa, l'empresari Antonio Salvador –que va gestar UPyD al País Valencià– sí que treballa a València. El consell territorial d'UPyD escruta els moviments de l'actor a la recerca d'alguna pista que indique si pensa optar a les primàries del cap i casal per convertir-se en alcaldable o si s'estima més competir en les de caire autonòmic. El protagonista esquiva les preguntes, però el seu perfil –i els seus desitjos personals– apunten en la primera direcció. En cas que aconseguira una acta de regidor a l'Ajuntament de València o una de diputat a les Corts, Toni Cantó no podria continuar al Congrés, atès que les normes de la formació impedeixen d'acumular càrrecs públics.

Les enquestes municipals que darrerament han elaborat els socialistes i la coalició Compromís preveuen una entrada amb força d'UPyD a la ciutat de Valèn-

El coordinador territorial d'UPyD al País Valencià, Romain Muzzati, els diputats Toni Cantó i Rosa Díez, l'alacantina Manuela Nicolás i el responsable d'Organització valencià, Rafael Soriano, en el míting central de la campanya del 2011. Muzzati, Cantó i Nicolás van liderar les candidatures valencianes.

cia. Sense un candidat definit i amb una militància que no arriba a les 200 persones, el partit de Rosa Díez aconseguiria fins a cinc regidors, tot just els que necessitaria el PP per a continuar al poder. N'hi ha que suggereixen la possibilitat d'un acord doble pel qual UPyD ostentaria l'alcaldia de València i garantiria a Fabra el govern de la Generalitat. Una hipòtesi que, en cas de materialitzar-se, comportaria la mort política de Rita Barberà i generaria un rebuig considerable entre els populars, de conseqüències imprevistes. L'única motivació que anima Toni Cantó a traslladar la seua activitat política a València és precisament aquesta: aspirar a l'alcaldia de la seua ciutat i apoderar-se'n, ni que siga de rebot. Com a diputat de les Corts, en canvi, la seua vida seria més avorrida, enyoraria moltíssim la Carrera de San Jerónimo i la projecció política implicaria la gestió d'una conselleria, un àmbit de poder que, en aquests moments, UPyD descarta per complet. A Astúries, per exemple, pres-

ten el seu vot decisiu al govern integrat per socialistes i Esquerra Unida, però es mantenen fora de l'executiu. Hi influeixen de fora estant, seguint el seu programa electoral.

Quina UPyD? Romain Muzzati és el coordinador territorial d'UPyD des del febrer del 2010. De jove va militar dos anys en Noves Generacions, "però fou amb Rosa Díez, que m'hi vaig identificar més". De fet, Muzzati va ser un dels impulsors del partit a la demarcació de Castelló, un trampolí que li va servir per a imposar-se en la primera elecció interna autonòmica. Va superar d'un sol vot la candidatura que liderava Armando Esteve, de Novelda (Vinalopó Mitjà), i en tot aquest temps no ha estat capaç de convèncer l'altra meitat de la formació sobre les bondats de la seua gestió. En l'assemblea d'enguany, celebrada el mes d'abril, 134 afiliats van votar en contra de la seua gestió i només 90 van fer-ho al seu favor. La contestació és important i Muzzati ja

ha avisat que no es presentarà a la reelecció al segon congrés territorial valencià, previst per al febrer del 2014. Una altra cosa és que no aspire a liderar alguna candidatura electoral, "una possibilitat que no descarte, en absolut". Ja va ser el cap de cartell per Castelló en els comicis del 20 de novembre del 2011.

La desunió de la UPyD valenciana té a veure, sobretot, amb el ritme de la seua implantació territorial. La direcció comanda un procés pausat i els crítics, que desitgen de progressar-hi més ràpidament, retreuen als actuals rectors un dèficit d'espenta i de determinació. Les invectives no se centren en Muzzati, sinó que sobretot es focalitzen en el responsable d'Organització del consell territorial, Rafael Soriano, que fou el cap de llista a la Generalitat de l'any 2011. Soriano troba dificultats serioses per a autoubicar-se en una escala ideològica del 0 al 10. "Estic entre el 3 i el 7, lluny dels extrems", es limita a dir, sense precisar un número concret.

PRATS I CAMPS

EL TEMPS

Dalt, Rafael Soriano, responsable d'Organització, i Romain Muzzati, coordinador territorial, controlen UPyD al País Valencià. El segon va derrotar d'un

Quan se li demana si cedirà el pas a unes altres persones en el pròxim congrés valencià de la formació, Soriano no es mostra tan categòric com el coordinador territorial: “Ja fa tres anys que treballo intensament en el partit, i tot i que sembla evident que caldrà canviar coses, mantinc la il·lusió del primer dia. Si no la perd els propers mesos i els companys consideren oportú que continue col·laborant, ho faré”. Segons ell, “la direcció nacional d'UPyD és plenament conscient de la bona feina que hem fet ací”.

“Presentar-nos perquè sí en molts més municipis que no ho vam fer en l'anterior ocasió, ni que siga amb l'objectiu d'atraure vots a l'urna autonòmica, ens podria fer tenir representants impropis d'UPyD. Nosaltres no ens fixem en el nombre de llistes locals, sinó en la seua qualitat”, raona Soriano, que en qualsevol cas preveu passar de les 22 llistes de l'any 2011 a una cinquantena el 2015. “UPyD no és una marca, és un projecte polític”, sentència aquest enginyer de camins.

I no precisament assequible, caldria afegir, ja que els seus militants paguen una quota mensual de 20 euros –tret dels desocupats, estudiants i jubilats, que n'abonen set– i han de superar dos controls previs per a poder ser-ho: un informe que analitze si van pertànyer a cap altre partit o si mai van veure's involu-

crats en processos judicials relacionats amb episodis de corrupció, i una entrevista personal en què se'ls detalla l'ideari polític que defensa UPyD i es confirma la idoneïtat de l'aspirant.

Pablo Serrador, de 32 anys, va superar la prova ara en fa quatre i poc després va convertir-se en el responsable d'Expansió del consell local de València, a més de dirigir la reeixida campanya de Toni Cantó. Es considera “social-liberal”, en el sentit que “el ciutadà ha de disposar d'uns bons serveis públics, però la competència privada, sempre hi ha de ser”. Confessa que sent una predilecció especial per Àngel Luna, el diputat socialista de les Corts valencianes ubicat més al centre de l'espectre ideològic. Treballa en una multinacional catalana dedicada al màrqueting, ocupació que el satisfà “plenament” i que l'aparta de qualsevol ambició pública. “He vingut a UPyD per ajudar la societat, no per obtenir-hi un càrrec”, matisa de seguida.

Bon conversador, observa un consell territorial d'UPyD “tancat a rebre suggerències per millorar el partit” i tendent a la “burocratització”. “És cert, treballen molt, però és un treball de qualitat molt baixa”, opina Serrador, que el juny del 2012 va optar a liderar el partit a la ciutat i va reunir el 44% dels vots amb un lema de campanya molt directe: “Sumemos”.

Rafael Soriano: “No ens fixem en el nombre de llistes locals, sinó en la seua qualitat”

UPyD acaba de nàixer i ja és un niu de divisions internes, al País Valencià. Les aspiracions personals, encara més enmig d'unes expectatives electorals tan positives, han generat suspicàcies i recels entre la militància. Serrador, per exemple, té la impressió que “Soriano està obsessionat a convertir-se en càrrec públic, prioritza això al creixement del partit i no accepta consells”. La incomunicació és absoluta i les acusacions de tupinada en l'elecció de Muzzati el 2010 encara duren.

De fet, quan la direcció parla de Serrador, ho fa en termes acusatoris. Després de l'assemblea anual d'enguany que va sancionar la gestió del consell territorial, aquest òrgan va redactar una nota en què assegurava que les intervencions dels afiliats crítics les havia preparades ell. “Viuen en una bombolla tancada, són gent altruista però sense cap estratègia concreta, la seua capacitat de gestió és escassa”, diu Serrador, que hi detecta

EL TEMPS

vot Armando Esteve –a la tercera imatge– en el primer congrés valencià. A la dreta, Pablo Serrador, que es mostra molt crític amb l'actual direcció.

conformisme: “Si esperaren asseguts en una terrassa fins que arribaren les eleccions, serien escollits diputats igualment”. “La UPyD valenciana sembla una comissió fallera: només que malparles una miqueta del president, ja has muntat una crisi”, ironitza. Serrador se sent “assetjat” i enllesteix un informe que n'explique els motius. A més, ja no contempla optar “a cap càrrec públic o orgànic”. Ana Falomir Faus, lletrada de reconegut prestigi que va presentar-se a les eleccions europees del 2009 per UPyD, avui no forma part de la formació. Se'n va distanciar en veure'n el funcionament.

“Estic fart de rebre trucades d'antics regidors del PP, del PSOE o d'Esquerra Unida que diuen sentir-se atrets per la nostra ideologia, tot i que eminentment som un partit pràctic. Em proposen venir amb nosaltres, acompanyats d'alguna altra gent, i ens garanteixen 300 o 500 vots al seu poble, però no és això el que volem”, es justifica Romain Muzzati. “Tan sols ens presentarem on disposem d'un equip sòlid de treball i on puguem tenir uns bons representants”.

Armando Esteve, que va competir amb Muzzati per esdevenir el coordinador del consell territorial d'UPyD al País Valencià, anhelava una evolució més accelerada. El lema de la seua campanya interna del 2010 va ser “Para seguir cre-

ciendo”, i ara, tres anys i quatre mesos després d'aquella elecció, nota que “els nostres afiliats tenen ganes de fer-se més visibles i que el partit es posicione més bé dins de la societat”. “L'actual model de partit falla des de la base, no sé quant durarà. És una selecció natural a la inversa, sobreviu qui s'envolta de més persones fidels, tinga o no tinga iniciativa”, generalitza. “Un partit no és una finalitat, sinó una eina, i n'hi pot haver d'altres, per a arribar a la gent”.

“Ens podríem presentar a 150 municipis, però la política no és oportunisme, i les condicions per a presentar una candidatura local, ens les marca la direcció nacional”, contesta Rafael Soriano, que professionalment va ser el director d'infraestructures del Consorci València 2007, l'encarregat d'executar les obres de la Copa de L'Amèrica. Unes obres que van requerir més de 300 milions d'euros públics que, segons afirma, “van gestionar-se impecablement”, fins al punt que “no va haver-hi sobre costos importants”.

L'enigma 2015. L'únic d'aquests quatre destacats membres d'UPyD al País Valencià que s'inclina per un escenari postelectoral concret és Pablo Serrador. Si el seu partit fóra la clau de la governabilitat, “com a ciutadà” s'estimaria més

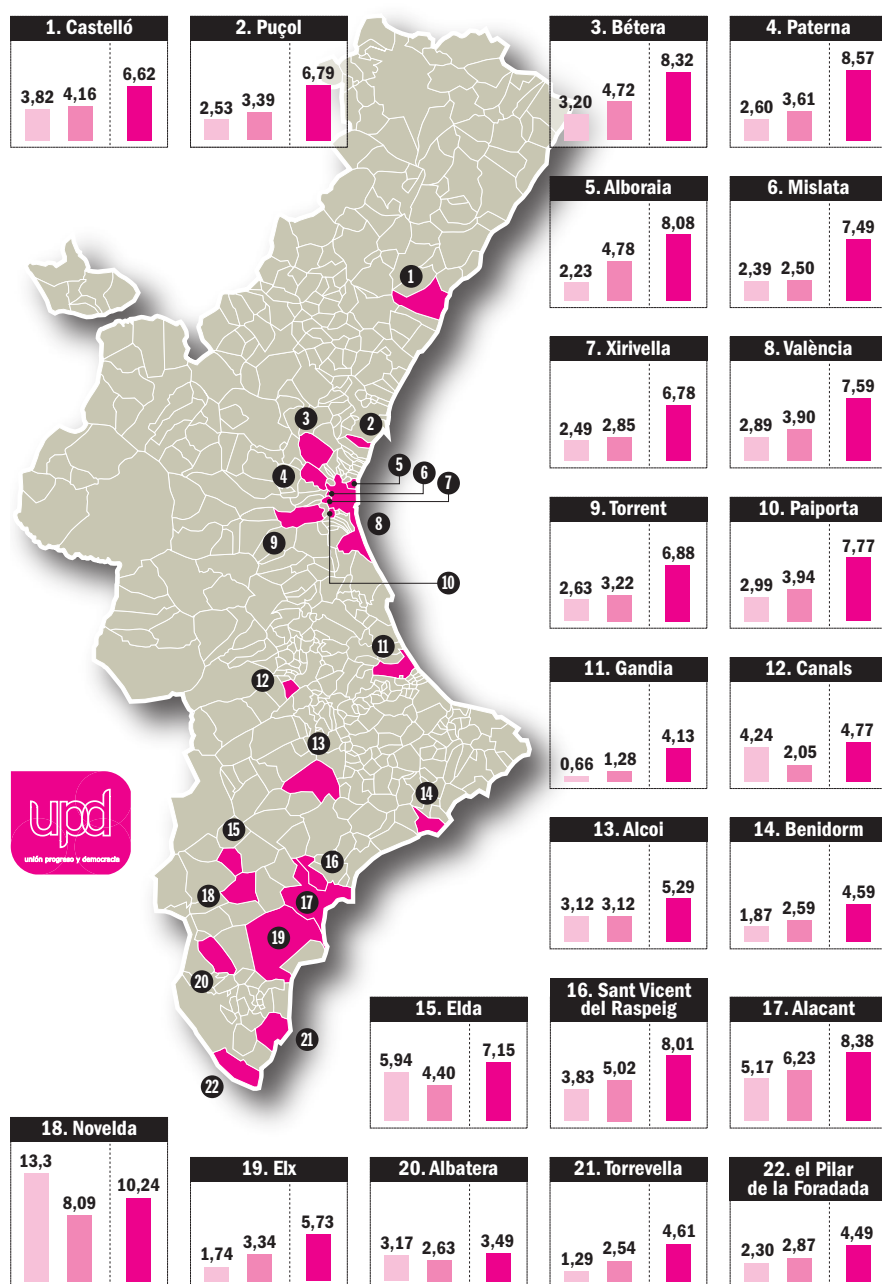
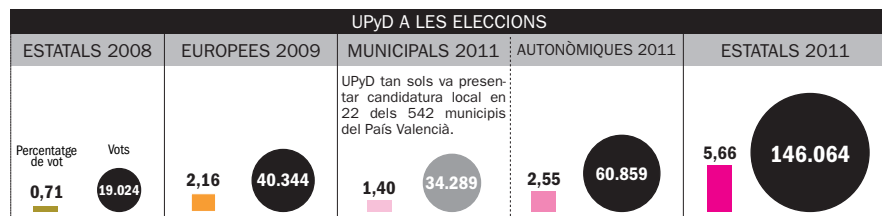
Pablo Serrador: “Soriano prioritza ser diputat al creixement del partit”

un govern amb els socialistes o amb aquests i Esquerra Unida. “És l'hora que el PP abandone el Consell. Només poden regenerar-se i esdevenir un partit net i modern si estan a fora”, observa. “Compromís és als antípodes d'UPyD, enganya la ciutadania, prioritza els sentiments per sobre dels problemes reals i peca de victimista”. Serrador, però, sap molt bé que el seu partit “posarà a l'abast de la resta de partits un document polític que demanarà transparència, fusió de municipis, eliminar les diputacions i que les empreses públiques deixen de ser espais de clientelisme”. “Qui accepte això, tindrà la nostra ajuda”, avança, i percep una predisposició a entendre's amb el PSPV.

Armando Esteve descarta un *totum revolutum* per fer fora el PP, però trobaria “higiènic” que els populars abandonaren la Generalitat. “Per què s'esperen al 2015 per netejar les llistes d'imputats i no els expulsen ara?”, es pregunta, i pre-

Un magenta cada vegada més intens

Des que va concórrer per primera vegada a unes eleccions, les estatals del 2008, el suport valencià a UPyD no ha deixat de créixer. Amb tot, la seua estructura encara incipient va fer que l'any 2011 només presentara candidatura local en 22 dels 542 municipis del país, per bé que aplegaven el 45,8% del cens total. Aquest gràfic analitza l'evolució del vot a la formació magenta en aquestes 22 poblacions.

veu que UPyD podria arribar a acords amb Esquerra Unida i Compromís en qüestions com les llistes obertes i la reforma de la llei electoral valenciana.

Muzzati tan sols anuncia que UPyD “no pactarà amb partits que duguen imputats a les seues llistes”. “Si el PP se’n desfà i accepta incrementar la transparència, canviar la llei electoral i adoptar mesures com ara que tothom puga estudiar en la llengua que desitge i que despareguen les aules prefabricades, en podrem parlar”. “El govern que ens agrada més serà el que respecte més el nostre programa”, resumeix. Però Muzzati no s’hi veu dins: “És molt més eficaç influir-hi des de fora”.

Si Fabra –com és previsible– neteja les candidatures d’imputats, partiria de zero respecte als socialistes? Muzzati respon que no, perquè “qui ja és al govern haurà de fer esforços molt més grans per obtenir el nostre suport, tenim la meta d’obrir un temps nou en la política valenciana”. A parer seu, Fabra ha demostrat ser “molt del PP”, ja que “no genera maldecaps a la direcció nacional, fa l’efecte que hi és per posar pau”. “Ni lidera ni motiva, fa una feina funcional”, diu.

Al socialista Ximo Puig –curiosament, un dels germans de Muzzati és cap de comunicació del PSPV, i un altre va ser regidor del PP a Moncofa (Plana Baixa)– el veu “tan poc motivador com ja és costum al PSPV, on tornen a manar els d’abans”. Quan el compara amb Fabra, hi veu “el dolent i el menys dolent”.

“Rosa Díez i Toni Cantó ja han deixat clar que, després de 20 anys de PP, serà complicat donar-los suport, no haurien de continuar al poder. És clar que el PP no partiria de zero, doncs, però farem com a Astúries, on vam decantar-nos per qui respectava més el nostre programa”, avança Rafael Soriano, que també recorda la retirada del suport a l’alcalde popular d’Alcalá de Henares com a demostració de la importància que atorguen al compliment del seu programa.

És quan analitzen aquest panorama tan incert, aquesta pel·lícula d’intriga, que PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida conclouen que un govern tripartit seria la glòria. És aleshores que somien reunir 50 diputats o més. Aquesta sí que seria una història color de rosa.

Victor Maceda